

Finansministeren (Lüttichau): Jeg skal erklære, at jeg kan tiltræde Endringsforslaget med Indrømmelse af, at den foreslåede Udeladelse ikke forstyrrer noget i Lovforslagets Mening.

Da ikke flere ønskede at udtale sig, sluttes Forhandlingen.

Endringsforslaget af Udvalget for Lovens sproglige Affattelse (se ovenfor), den saaledes ændrede Paragraf samt Lovforslagets Overgang til tredje Behandling vedtoges uden Afstemning.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Tillæg til Soldningslovene samt Loven om Kontorholdsgodtgørelse ved Soldvæsenet.

(Lovforslaget findes i Tillæg A., Sp. 2485 ff.).

Lovforslaget fattes under Forhandling.

Ingen begærede Ordet.

Lovforslagets Overgang til 2den Behandling vedtoges uden Afstemning.

A. Thomsen: Jeg tillader mig at foreslå Lovforslaget henvist til det Udvalg, der bl. a. behandler Forslag til Lov om en Haandværks- og Industritælling i Aaret 1897.

Uden Forhandling og Afstemning vedtoges dette Forslag.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Forhøjelse af Invalideforsørgelser.

(Lovforslaget findes i Tillæg A., Sp. 2477 ff.).

Lovforslaget fattes under Forhandling.

C. Sager: Det her foreliggende Forslag er vistnok af dem, som kunne paaregne almindelig Sympati. Jeg for mit Vedkommende billiger ganske den Forhøjelse af Invalidunderstøttelserne, som her er foreslaet. Jeg skal ikke komme ind paa de enkelte Regler. Det er et Spørgsmaal, som det paa-gældende Udvalg eventuel vil have at beskaeftige sig med. Det, som jeg derimod ønsker at fremdrage, er en anden Side af Sagen. Dette Lovforslag forekommer mig ikke at være skyldstøgende. Naar vi ville røre ved Invalidforsørgelsen — og det er en Ting, som der længe har været Trang til — er der et mere almindeligt Synspunkt, som maa gøres gældende, Spørgsmaalet om de Regler, hvorefter Retten til Invalidforsørgelsen bestemmes. Det er ikke nok, at den Sum, som udgives til Invaliderne, er betydelig; det kommer dog ogsaa an paa, hvorledes Summen fordeles, hvem den kommer til gode. Tvivl kan der nu ikke være om, at nogle sag for lidt, andre faa for meget, saaledes vil det altid være. Nogle, som burde have, faa slet ingen Ting, og andre, som maaste ikke burde have, faa noget. At det sidste er Tilfældet, faar at gaa; vi maa i dette Forhold hellere være for rundhaandede end det modsatte. Værre er det, at der er dem, som utvivlsomt burde have Forsørgelse, men som ere udelukkede derfra. Enhver, der gennem nogle Aar har haft Sæde i Finansudvalget, vil vide, hvor mange Tilfælde der Aar for Aar blive os forelagte gennem Andragender, og hvor vi for vort Vedkommende ofte have den største Tilbøjelighed til at foranledige, at vedkommende faa en Understøttelse, uden at det alligevel efter de gældende Lovregler er muligt at sætte det igennem. At der er en Del, der faa Invalidforsørgelse, som strengt taget maaste ikke burde faa det, er en Følge af Loven af 1ste Marts 1889, hvis § 5, den saakaldte Mulighedsparagraf, aabner Ud-gang til, at dette kan ske. Det hedder i denne Paragraf, at der kan tilstaaes Personer Invalidforsørgelse, naar det stønnes, „at man ikke kan benægte Muligheden af, at Indskrænkningen i deres Erhvervsøve kan hidrøre fra Saar eller Svæstelser, paadragne i Anledning af Udførelsen af deres militære Tjenesteplichter eller af de øvrige i Lov af 20de November 1876 § 2 omhandlede militære Forretninger“, og ligeledes „hvor Indskrænkningen i Erhvervsøven stønnes muligvis at kunne hidrøre fra bevisligt i Anledning af Udførelsen af militære Tjenesteplichter eller af de øvrige i Lov af 20de November 1876, § 2 omhandlede militære Forretninger paadragen Sygdom.“ Mange